

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษานี้เพื่อศึกษาพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชนศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ อายุระดับการศึกษา อาชีพและรายได้กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยและศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข้อมูลข่าวสารกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูล กลุ่มตัวอย่างคือแม่บ้านที่ตั้งครัวเรือนอยู่ในจังหวัดสตูล ครัวเรือนละ 1 คนจำนวน 397 คน เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามประกอบด้วยการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยและพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัย ของแบบสอบถามประชาชนในจังหวัดสตูล ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ได้ค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหาของแบบสอบถาม เท่ากับ 0.96 และหาค่าความเที่ยงของแบบสอบถามของการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัย และพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยด้วยวิธีครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง เท่ากับ 0.83 และ 0.88 ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ไคสแควร์ (Chi-Square) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

สรุป

1. ข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับคุณลักษณะส่วนบุคคล พบว่าแม่บ้านในจังหวัดสตูล มีอายุเฉลี่ย 34.7 ปี มีอายุระหว่าง 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 38.0 มีการศึกษาขั้นสูงสุดระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.8 ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรคิดเป็นร้อยละ 48.1 และมีรายได้ น้อยกว่า 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 45.8

2. การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาหารปลอดภัย

ผลการวิจัย พบว่า ระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาหารปลอดภัยโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.02$, S.D. = 0.60) และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาหารปลอดภัยจากสื่อบุคคลและสื่อมวลชนอยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน ($\bar{X} = 2.09$, S.D. = 0.65 และ $\bar{X} = 1.94$, S.D. = 0.63 ตามลำดับ

เมื่อแยกวิเคราะห์การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาหารปลอดภัยจากสื่อบุคคลและสื่อมวลชนมีรายละเอียดดังนี้

2.1 การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาหารปลอดภัยจากสื่อบุคคลโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.09$, S.D.=0.65) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง ระดับปานกลางอันดับแรก คือ การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาหารปลอดภัยจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุข และสมาชิกในครอบครัว ($\bar{X}=2.27$, S.D.=0.60 และ $\bar{X}=2.27$, S.D.=0.79) ตามลำดับ รองลงมา คือ การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาหารปลอดภัย จากอาสาสมัครสาธารณสุข และเพื่อนบ้าน ($\bar{X}=2.17$, S.D.=0.59 และ $\bar{X}=2.17$, S.D.=0.86) ตามลำดับและการรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาหารปลอดภัยจากแพทย์ พยาบาล ($\bar{X}=2.11$, S.D.=0.88)

2.2 การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาหารปลอดภัยจากสื่อมวลชนโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.56$, S.D.=0.56) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาหารปลอดภัยจากสื่อมวลชนที่อยู่ในระดับมาก มีจำนวน 1 ข้อ ได้แก่ การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาหารปลอดภัยจากโทรทัศน์ ($\bar{X}=2.78$, S.D.=0.53) สำหรับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาหารปลอดภัยจากสื่อมวลชนที่อยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 7 ข้อ โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ 1) การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาหารปลอดภัยจากวิทยุและแผ่นพับแผ่นปลิว ($\bar{X}=2.08$, S.D.=0.77 และ $\bar{X}=2.08$, S.D.=0.95) ตามลำดับ 2) การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาหารปลอดภัยจากโปสเตอร์ ($\bar{X}=1.94$, S.D.=0.71 และ 3) การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาหารปลอดภัยจากหนังสือพิมพ์ ($\bar{X}=1.91$, S.D.=0.78)

3. พฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัย

ผลการวิจัย พบว่า ระดับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยโดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.27$, S.D.=0.21) และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านการเลือกซื้ออาหาร ด้านการรับประทานอาหารและด้านด้านการประกอบอาหารอยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน ($\bar{X}=2.32$, S.D.=0.27), ($\bar{X}=2.29$, S.D.=0.21) และ ($\bar{X}=2.13$, S.D.=0.35) ตามลำดับ

เมื่อแยกวิเคราะห์พฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูล จำแนกตามด้านการเลือกซื้ออาหาร ด้านการรับประทานอาหาร และ ด้านการประกอบอาหารมีรายละเอียดดังนี้

3.1 พฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัย ด้านการเลือกซื้ออาหารโดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.32$, S.D.=0.27) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า พฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยที่อยู่ในระดับดี จำนวน 2 ข้อ คือ 1) การเลือกซื้อปลาที่มีเหงือกสีแดงสด ครีบของเหงือกปิดสนิท ($\bar{X}=2.51$, S.D.=0.51) และ 2) การเลือกซื้อลูกชิ้นปิ้งปองแดง ($\bar{X}=2.52$, S.D.=0.65) ในส่วนพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยที่อยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 18 ข้อ โดยมีข้อที่มี

ค่าเฉลี่ยมากที่สุดจำนวน 3 ข้อ ได้แก่ 1) การเลือกซื้อถุงสดบีบมะนาว ($\bar{X}=2.48$, S.D.=0.56) 2) การเลือกซื้อจิงซอย ถั่วอกที่มีสีขาวมาก ($\bar{X}=2.47$, S.D.=0.63) และ 3) การเลือกซื้อถั่วลิสงป่นงาปนที่อาจมีกลิ่นหืนบ้างเล็กน้อย ($\bar{X}=2.46$, S.D.=0.55)

3.2 พฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัย ด้านการรับประทานอาหารโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.29$, S.D.=0.28) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า พฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยที่อยู่ในระดับดี จำนวน 2 ข้อ คือ 1)การรับประทานอาหารล้างคืนโดยไม่มีภาชนะก่อน ($\bar{X}=2.92$, S.D.= 0.30) และ 2) การใช้ภาชนะที่มีสีใส่อาหารเปรี้ยวเช่นแกงส้ม ($\bar{X}=2.78$, S.D. =0.53) ในส่วนพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยที่อยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 10 ข้อ โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดจำนวน 3 ข้อ ได้แก่ 1) ล้างมือก่อนการรับประทานอาหาร ($\bar{X}=2.34$, S.D.= 0.52) 2) รับประทานอาหารหลาย ๆ คนพร้อมกันในอาหารชุดเดียวกันที่มีแกงต่าง ๆ โดยไม่มีภาชนะช้อนกลาง ($\bar{X}=2.31$, S.D.=0.62) และ 3) รับประทานอาหารที่สะอาด ประสุกใหม่ ๆ ($\bar{X}=2.30$, S.D.= 0.47)

3.3 พฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัย ด้านการประกอบอาหารโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.31$, S.D.=0.35) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง ระดับปานกลางอันดับแรก คือ การเลือกภาชนะที่สะอาดที่จะนำมาใช้ในการประกอบอาหาร ($\bar{X}=2.36$, S.D.=0.56) รองลงมา คือ ไม่ล้างมือหลังการประกอบอาหาร ($\bar{X}=2.30$, S.D.=0.67) และล้างเนื้อสัตว์ก่อนนำมาประกอบอาหาร ($\bar{X}=2.27$, S.D.=0.55) ตามลำดับ

4. ข้อมูลส่วนบุคคลกับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัย

อายุไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูลส่วนระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5. ข้อมูลส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัย

อายุไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูล ส่วนระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6. การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาหารปลอดภัยกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัย

การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r=.271$, $p<0.05$) เมื่อพิจารณาการรับรู้ข้อมูลข่าวสารกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยในรายด้าน พบว่า การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อบุคคล มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยด้านการเลือกซื้ออาหาร

ด้านการรับประทานอาหาร และด้านการประกอบอาหารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .453, .266$ และ $.169, p < 0.05$) ตามลำดับ และการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับ พฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยด้านการเลือกซื้ออาหาร ด้านการรับประทานอาหาร และ ด้านการประกอบอาหารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .439, .138$ และ $.130, p < 0.05$) ตามลำดับ

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยศึกษาการรับรู้ ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัย ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลกับ การรับรู้ ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัย ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคล กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัย และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข้อมูลข่าวสารกับพฤติกรรมการบริโภค อาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูล กลุ่มตัวอย่าง คือ แม่บ้านที่ตั้งครัวเรือนอยู่ในจังหวัดสตูล ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบในการเลือกซื้ออาหาร และการประกอบอาหาร ครัวเรือนละ 1 คน จำนวน 397 คน ใช้วิธีการศึกษาเชิงสำรวจ จากผล การวิเคราะห์ร่วมกับการทบทวนเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยขอนำอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์การวิจัย ได้ดังนี้

1. พฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัย

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ระดับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชน ในจังหวัดสตูลโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.27, S.D. = 0.21$) และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านการเลือกซื้ออาหาร ด้านการประกอบ และ ด้านการรับประทานอาหารอยู่ในระดับ ปานกลางเช่นเดียวกัน อาจเป็นผลมาจากประชาชนได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการบริโภคอาหาร ปลอดภัยที่ทางกระทรวงสาธารณสุขและหน่วยงานต่างๆ มีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร ผ่านทางสื่อบุคคลที่ให้ข่าวสารได้แก่ แพทย์ พยาบาล เจ้าหน้าที่สาธารณสุข อาสาสมัครสาธารณสุข ผู้ใหญ่บ้าน ผู้นำชุมชน เพื่อนบ้าน และสมาชิกในครอบครัว สื่อมวลชนได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ วารสาร หนังสือพิมพ์ แผ่นพับแผ่นปลิว โปสเตอร์ หอกระจายข่าวประจำหมู่บ้านเสียงตามสาย และการณรงค์ เกี่ยวกับการบริโภคอาหารปลอดภัย จนทำให้ประชาชนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการบริโภค อาหารปลอดภัยเป็นอย่างดี เช่น การบริโภคเนื้อวัวที่มีสีสีแดงสด กัดแล้วไม่ปูด และต้องไม่มีลักษณะ เป็นเม็ดสาquin ในเนื้อวัว การล้างเนื้อก่อนนำมาประกอบอาหาร การบริโภคปลาที่มีเหงือกสีแดงสด ครีบของเหงือกปิดสนิท บริโภคกุ้งสดส่วนตัวติดแน่น ตาใส เนื้อแน่น การบริโภคเนื้อไก่ เป็ด ลักษณะ ของผิวไม่เหี่ยวย่นไม่ซีดบริเวณคอไก่ ที่มีเปลือกสะอาดไม่มีมูลไก่ติดอยู่ การบริโภคอาหารที่สะอาด ปรุงสุกใหม่ ๆ การดูแลสุขภาพ วัน เดือน ปี ที่ผลิตสินค้า และการดูแลเครื่องหมาย อย. ก่อนบริโภค ฯลฯ จึง

ส่งผลทำให้ประชาชนมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัย อยู่ในระดับปานกลาง การศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ธนากร ทองประยูร (2546) ศึกษาพฤติกรรมการบริโภคอาหารของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยของรัฐ: ศึกษาเฉพาะกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นิสิตนักศึกษามีพฤติกรรมการบริโภคอาหารอยู่ในระดับปานกลางและสอดคล้องกับผลการศึกษาของนงกัญช ประยูรหงส์ (2547) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการบริโภคอาหารตามสุขบัญญัติแห่งชาติของนิสิตปริญญาตรี ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒผลการศึกษาพบว่า นิสิตมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารตามสุขบัญญัติแห่งชาติอยู่ใน ระดับปานกลางแต่ไม่สอดคล้องกับ คมสัน วัฒนทัฬ (2549) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัย ของประชาชน ในอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี ผลการศึกษาพบว่าประชาชนมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารระดับดี

2. การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัย

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากทางกระทรวงสาธารณสุขได้ มีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ เกี่ยวกับการบริโภคอาหารปลอดภัยทั้งในส วนกลางและส วนภูมิภาค เพื่อให้ ประชาชนได้ รับข อมูล ข าวสารเกี่ยวกับการบริโภคอาหารปลอดภัย จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ประชาชนได้ รับข อมูล ข าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยจากสื่อบุคคล ได้แก่เจ้าหน้าที่สาธารณสุขและสมาชิกในครอบครัว ($\bar{X} = 2.27$, S.D.=0.60 และ $\bar{X} = 2.27$, S.D.= 0.79) และได้ รับข อมูล ข าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยจากสื่อมวลชน ได้แก่ แก โททัศน์ ($\bar{X} = 2.56$, S.D.=0.56) วิทยุและแผ่นพับแผ่นปลิว ($\bar{X} = 2.08$, S.D.=0.77 และ $\bar{X} = 2.08$, S.D.=0.95) ตามลำดับ ดังนั้นจึงทำให้ ประชาชนส วนใหญ่ได้ รับข อมูล ข าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยอย่างทั่วถึง การศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ อรรวรรณ เจริญจิตรกรรม (2549) ศึกษาการวิจัยเรื่องการสื่อสารการตลาด (IMC) การรับรู้สื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์และปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์ที่มีผลต่อพฤติกรรมผู้บริโภคของห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าผู้บริโภคมีการรับรู้สื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์โดยรวมอยู่ในระดับปานกลางและมีผลต่อพฤติกรรมผู้บริโภคของห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลในเขตกรุงเทพมหานคร สอดคล้องกับผลการศึกษาของ คมสัน วัฒนทัฬ (2549) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัย ของประชาชน ในอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี ผลการศึกษาพบว่า การได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยอยู่ในระดับปานกลาง

3. ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้กับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัย

3.1 อายุ

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่าประชาชนในจังหวัดสตูลที่มีอายุต่างกันไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูลซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่าอายุมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูล โดยพบ χ^2 อายุ 40 ปีขึ้นไป $p < 0.05$ มีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากประชาชนที่มีอายุ 40 ปีขึ้นไปเป็นวัยกลางคน ซึ่งเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงหลายด้าน เช่น ภาระงานมีความเสื่อมสภาพ สุขภาพจิตและอารมณ์ มีความแปรปรวนและต้องการ การยอมรับจากสังคม และมีความจำเป็นในการพักผ่อนจึงทำให้ไม่สนใจในการที่จะศึกษาหาข้อมูลหรือมีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยแต่สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่ำกว่า 40 ปี มีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยค่อนข้างมากทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มอายุต่ำกว่า 40 ปี เป็นกลุ่มของช่วงอายุที่กำลังศึกษาเล่าเรียนจึงเป็นวัยที่มีความอยากรู้อยากเห็นและเปิดรับข่าวสารการศึกษาหาข้อมูลต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจให้ตนเอง มีความรู้เพิ่มมากขึ้น ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 40 ปีขึ้นไปก็จะพยายามแสวงหาข่าวสารความรู้เกี่ยวกับอาหารปลอดภัยมาทำความเข้าใจซึ่งไม่สอดคล้องกับ นิลบล ใจอนันตอม (2543) พบว่าอายุแตกต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองแตกต่างกันและไม่สอดคล้องกับ ณพัลลภ ปุสเสด็จ (2543) พบว่าอายุแตกต่างกันจะมีการรับรู้ข่าวสารในเรื่องของการดูแลสุขภาพแนวชีวิตแตกต่างกัน

3.2 ระดับการศึกษา

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่าประชาชนในจังหวัดสตูลที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูลซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่าระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูล โดยพบ χ^2 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น $p < 0.05$ มีในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากการศึกษาความจำเป็นอย่างยิ่ง สำหรับบุคคล เพราะระดับการศึกษา ก็จะทำให้มีความรู้ ความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ที่ตนเองต้องการทราบ ได้รับรู้อย่างถูกต้อง

องซึ่งสอดคล้องกับ กับ นิลุบล ใจอนอม (2543) พบว่า การศึกษาต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองแตกต่างกัน และสอดคล้องกับ ณพสิริ ปุสเสด็จ (2543) พบว่า การศึกษาแตกต่างกันจะมีการเปิดรับข่าวสารในเรื่องของการดูแลสุขภาพแนวชีวิตแตกต่างกัน

3.3 อาชีพ

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ประชาชนในจังหวัดสตูลที่มีอาชีพต่างกันมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูลซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่า อาชีพมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูล โดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้างร้อยละ 53.1 มีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับ นิลุบล ใจอนอม (2543) พบว่า อาชีพแตกต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองแตกต่างกัน สอดคล้องกับ ณพสิริ ปุสเสด็จ (2543) พบว่า อาชีพแตกต่างกัน จะมีการเปิดรับข่าวสารในเรื่องของการดูแลสุขภาพแนวชีวิตแตกต่างกัน

3.4 รายได้

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ประชาชนในจังหวัดสตูลที่มีรายได้ต่างกันมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูลซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่า รายได้มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูลโดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 45.8 มีรายได้น้อยกว่า 5,000 บาท มีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยในระดับปานกลาง ทั้งนี้ เนื่องจาก รายได้ เป็นปัจจัยที่บ่งบอกถึงสถานะทางเศรษฐกิจ และความเพียงพอของบุคคล การที่กลุ่มตัวอย่างมีรายได้น้อยและมีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยน้อย เป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างไม่มีเวลาในการเปิดรับข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เพราะจะต้องทำ งานเพื่อหาเลี้ยงตนเองและครอบครัว คือ ต้องออกไปทำงานแต่เช้ามีคและกลับจากทำงานในเวลามืดค่ำจึงทำให้ไม่มีเวลาในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัย ซึ่งสอดคล้องกับ นิลุบล ใจอนอม (2543) พบว่า รายได้แตกต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองแตกต่างกัน สอดคล้องกับ ณพสิริ ปุสเสด็จ (2543) พบว่า รายได้แตกต่างกันจะมีการเปิดรับข่าวสารในเรื่องของการดูแลสุขภาพแนวชีวิตแตกต่างกัน

4. ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้อันสัมพันธ์กับการบริโภคอาหารปลอดภัย

4.1 อายุ

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ประชาชนในจังหวัดสตูลที่มีอายุต่างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูล ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2 ที่ว่า อายุมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูล และไม่สอดคล้องกับแนวคิดของของ วลัยทิพย์ สาชนวิจารณ์ (2527) และสถาบันโภชนาการมหิดล (2527) ที่ว่าอายุมีผลต่อพฤติกรรมการบริโภคอาหาร อภิปรายได้ว่าการที่บุคคลจะใช้เหตุผลในการเลือกที่จะกระทำหรือเลือกที่จะไม่กระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งต้องอาศัยการเรียนรู้ทางสังคมที่จะให้ค่าความสำคัญแก่ลักษณะของสถานการณ์ โดยมีต้นเหตุมามากจากอิทธิพลในสังคมหรือสิ่งแวดล้อม และนักทฤษฎีการเรียนรู้ก็สามารถพิสูจน์ได้ว่าความคิดและการกระทำต่าง ๆ ของมนุษย์นั้นสามารถเปลี่ยนแปลงไปตามความเหมาะสมของสถานการณ์ โดยไม่จำกัดอายุ และนอกจากนี้อาจเป็นผลมาจากทุกกลุ่มอายุได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการบริโภคอาหารปลอดภัยจากกระทรวงสาธารณสุขที่มีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ผ่านทางสื่อบุคคลที่ให้ข่าวสารได้แก่ แพทย์ พยาบาล เจ้าหน้าที่สาธารณสุข อาสาสมัครสาธารณสุข ผู้ใหญ่บ้าน ผู้นำชุมชน เพื่อนบ้าน และสมาชิกในครอบครัว สื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วารสาร แผ่นพับแผ่นปลิว โปสเตอร์ หอกระจายข่าวประจำหมู่บ้าน เสียงตามสาย และการรณรงค์เกี่ยวกับการบริโภคอาหารปลอดภัย เป็นต้น จึงทำให้ประชาชนทุกกลุ่มอายุมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการบริโภคอาหารปลอดภัยเป็นอย่างดี และมีการรับรู้ถึงโอกาสเสี่ยงของการบริโภคอาหารไม่ปลอดภัย รับรู้ความและรุนแรงของการบริโภคอาหารไม่ปลอดภัย จึงส่งผลทำให้ประชาชนทุกกลุ่มอายุรู้จักเลือกซื้อเนื้อสัตว์ ไข่ ผัก ผลไม้ และรู้จักวิธีการประกอบอาหารอย่างถูกต้องและเหมาะสม การศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ คมสัน วัฒนทัพ (2549) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชนในอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี พบว่า อายุไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูล ขัดแย้งกับการศึกษาของ วันดี เข้มจันทร์ฉาย (2545) เรื่องพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของบุคลากรวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สวรรค์ประชารักษ์ พบว่าอายุ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพด้านการจัดการกับความเครียด และจากการศึกษาของ มนัสศรี (2545) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน เขตเมืองจังหวัดปทุมธานีพบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน เขตเมือง จังหวัดปทุมธานี

4.2 ระดับการศึกษา

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ประชาชนในจังหวัดสตูลที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูลซึ่งสอดคล้อง

กับสมมติฐานข้อ 2 ที่ว่า ระดับการศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูล และสอดคล้องกับแนวคิดของของ วลัยทิพย์ สาชนวิจารณ์ (2527) และสถาบันโภชนาการมหิดล (2527) ที่ว่าระดับการศึกษามีผลต่อพฤติกรรมการบริโภคอาหาร การศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับแนวคิดที่ว่าการศึกษาเป็นพื้นฐานของความรู้ การรับรู้ที่ก่อให้เกิดความเข้าใจการตัดสินใจ ทำให้บุคคลเห็นประโยชน์ พยายามเสาะหาความรู้ ข่าวสารที่ส่งผลต่อการปฏิบัติการส่งเสริมสุขภาพที่ดีและเหมาะสม ทำให้บุคคลได้ตระหนักถึงความสำคัญและสามารถซักถามปัญหาจนเข้าใจถึงแผนการรักษาโรคการปฏิบัติตนให้มีสุขภาพดี สอดคล้องกับการศึกษาของวันดี เข้มจันทร์ฉาย (2545) ที่ศึกษาพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของบุคลากรวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สวรรค์ประชารักษ์ พบว่าระดับการศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพโดยรวม และด้านความรับผิดชอบต่อสุขภาพ กิจกรรมทางกาย และการเจริญทางจิตวิญญาณ สอดคล้องกับผลการศึกษาของคมสัน วัฒนทัฬ (2549) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัย ของประชาชน ในอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี พบว่า ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูล

4.3 อาชีพ

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่าประชาชนในจังหวัดสตูลที่มีอาชีพต่างกันมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูลซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2 ที่ว่า อาชีพมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูล และสอดคล้องกับแนวคิดของของ วลัยทิพย์ สาชนวิจารณ์ (2527) และสถาบันโภชนาการมหิดล (2527) ที่ว่าอาชีพมีผลต่อพฤติกรรมการบริโภคอาหาร จากการศึกษาพบว่า ประชาชนที่มีอาชีพรับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ ค้าขาย/ประกอบธุรกิจ รับจ้างแม่บ้านทำงานบ้านอย่างเดียว มีพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยดีกว่าประชาชนที่มีอาชีพเกษตรกร ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากประชาชนที่มีอาชีพรับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ซึ่งเป็นบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถ และมีการแสวงหาข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ เพื่อนำมาศึกษา จึงทำให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเลือกซื้ออาหาร เช่น การเลือกซื้อเนื้อสัตว์ ผัก ผลไม้ และรู้จักการบริโภคอาหารที่ปลอดภัย สำหรับประชาชนที่มีอาชีพเกษตรกรซึ่งเป็นอาชีพที่ต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ตั้งแต่เช้า และกลับบ้านในเวลากลางคืน จึงทำให้ไม่ค่อยมีเวลาเอาใจใส่ในเรื่องของการบริโภคอาหารที่เหมาะสม และถูกต้องตามหลักโภชนาการรวมทั้งการเลือกซื้ออาหารมารับประทาน เนื่องจากอาชีพเกษตรกรเป็นอาชีพที่ต้องทำงาน ในไร่ ในสวน และเป็นอาชีพที่ทำงานหนัก จึงทำให้ไม่มีเวลาสนใจที่จะเลือกซื้อเนื้อสัตว์ ไข่ ผัก ผลไม้ มาประกอบอาหาร จึงทำให้ประชาชนที่มีอาชีพเกษตรกรขาดความตระหนักถึงความปลอดภัยของการบริโภคอาหารที่ปลอดภัยสารพิษหรือสิ่งเจือปนในอาหารสด

อาหารทะเล อาหารหมักดอง และอาหารแห้ง ดังนั้น จึงทำให้ประชาชนที่มีอาชีพต่างกันมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยแตกต่างกัน การศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของคมสัน วัฒนทัฬ (2549) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัย ของประชาชน ในอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี พบว่า อาชีพมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชน ในจังหวัดสตูล

4.4 รายได้

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ประชาชนในจังหวัดสตูลที่มีรายได้ต่างกันมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูลซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2 ที่ว่า รายได้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูล และสอดคล้องกับแนวคิดของของ วลัยทิพย์ สาขานิติศาสตร์ (2527) และสถาบัน โภชนาการมหิดล (2527) ที่ว่ารายได้มีผลต่อพฤติกรรมการบริโภคอาหาร โดยผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจดีจะมีโอกาสดีกว่าในการแสวงหาสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อการดูแลตนเอง และผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำมักจะได้รับการศึกษาน้อยทำให้มีข้อจำกัดในการรับรู้ เรียนรู้ ตลอดจนการแสวงหาความรู้และประสบการณ์ในการดูแลตนเองทั้งนี้เป็นเพราะประชาชนที่มีรายได้สูง สามารถที่จะแสวงหาสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและครอบครัวได้ โดยที่มุ่งหวังให้ตนเองและคนในครอบครัวมีสุขภาพที่ดีปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ เช่น การซื้ออาหารที่มีประโยชน์ มีคุณค่าทางโภชนาการ การเลือกซื้ออาหารที่มีเครื่องหมายมาตรฐานรับรอง และการเลือกอาหารที่ถูกต้องตามหลักสุขาภิบาล ที่ทางหน่วยงานกระทรวงสาธารณสุขได้มีการเผยแพร่ความรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยทางโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ สื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ การเผยแพร่ข่าวสารผ่านทางหอกระจายข่าว อินเทอร์เน็ต ตลอดจนการออกรถหน่วยเคลื่อนที่ของกระทรวงสาธารณสุข จึงทำให้ประชาชนที่มีรายได้สูงมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยดีกว่าประชาชนที่มีรายได้น้อยสำหรับประชาชนที่มีรายได้น้อยไม่สามารถที่จะเลือกบริโภคอาหารที่มีประโยชน์ หรือถูกต้องตามหลักโภชนาการที่กระทรวงสาธารณสุขได้มีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการบริโภคอาหารปลอดภัยได้ และประชาชนที่มีรายได้น้อยจำเป็นต้องรับประทานอาหารตามสภาพความจำเป็นของตนเองและครอบครัว ทั้งนี้เพราะครอบครัวมีรายได้น้อยจึงทำให้ต้องรู้จักประหยัด ไม่มีโอกาสที่จะเลือกบริโภคอาหารปลอดภัยได้ การศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของคมสัน วัฒนทัฬ (2549) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัย ของประชาชน ในอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี พบว่า รายได้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูล

5. ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข้อมูลข่าวสารกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัย

การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัย จากผลการศึกษา พบว่า การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ที่ว่าการรับรู้ข้อมูลข่าวสารมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยสอดคล้องกับแนวคิดของของวลัยทิพย์ สาชนวิจารณ์ (2527) และสถาบันโภชนาการมหิดล (2527) ที่ว่าการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร มีผลต่อพฤติกรรมการบริโภคอาหารและนอกจากนี้อาจเนื่องมาจากที่ทางกระทรวงสาธารณสุขได้มีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการบริโภคอาหารปลอดภัยทั้งในส่วนกลาง และส่วนภูมิภาค เพื่อให้ประชาชนได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการบริโภคอาหารปลอดภัย จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ประชาชนรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาหารปลอดภัยจากสื่อบุคคลได้แก่ เจ้าหน้าที่สาธารณสุขและสมาชิกในครอบครัว ($\bar{X}=2.27$, S.D.=0.60 และ $\bar{X}=2.27$, S.D.=0.79) รองลงมา อาสาสมัครสาธารณสุข และเพื่อนบ้าน ($\bar{X}=2.17$, S.D.=0.59 และ $\bar{X}=2.17$, S.D.=0.86) และแพทย์พยาบาล ($\bar{X}=2.11$, S.D.=0.88) และประชาชนรับรู้ข้อมูลข่าวสารอาหารปลอดภัยจากสื่อมวลชนได้แก่ โทรทัศน์ ($\bar{X}=2.56$, S.D.=0.56) รองลงมา วิทยุและแผ่นพับ แผ่นปลิว ($\bar{X}=2.08$, S.D.= 0.77 และ $\bar{X}=2.08$, S.D.= 0.95) และโปสเตอร์ ($\bar{X}=1.94$, S.D.=0.71) และหนังสือพิมพ์ ($\bar{X}=1.91$, S.D.=0.78) จึงทำให้ประชาชนส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยอย่างทั่วถึง การศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ นงคันทน์ ประยูรหงส์ (2547) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการบริโภคอาหารตามสุขบัญญัติแห่งชาติของนิสิตปริญญาตรี ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผลการศึกษาพบว่า อิทธิพลของสื่อมวลชนมีความสัมพันธ์ทางบวกพฤติกรรมการบริโภคอาหารตามสุขบัญญัติแห่งชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับผลการศึกษาของ พรรณมณี งามอาจ (2547) ทำการวิจัยเรื่องการสื่อสารการตลาดที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการดื่มกาแฟของผู้บริโภคที่ร้านกาแฟสตาร์บัคส์ ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า การสื่อสารการตลาดมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการดื่มกาแฟของผู้บริโภคที่ร้านกาแฟสตาร์บัคส์ สอดคล้องกับการศึกษาของหทัยชนก มาตระกูล (2548) ทำการวิจัยเรื่องการสื่อสารการตลาดแบบครบวงจร(IMC) ที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคกาแฟสำเร็จรูปบรรจุกระป๋องของนักศึกษามหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า การโฆษณาทางโทรทัศน์ การจัดแสดงสินค้า ณ.จุดซื้อในห้างสรรพสินค้าและการจัดทำป้ายสัญลักษณ์ผลิตภัณฑ์ ณ จุดซื้อให้ชัดเจนมีความสำคัญต่อพฤติกรรมการบริโภคกาแฟในระดับมาก สอดคล้องกับการศึกษา ของอรวรรณ เจริญจิตรกรรม (2549) ศึกษาการวิจัยเรื่องการสื่อสารการตลาด (IMC) การรับรู้สื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์และปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์ที่มีผลต่อพฤติกรรมผู้บริโภคของห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าผู้บริโภคมีการรับรู้สื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์โดยรวมอยู่ในระดับปานกลางและมีผลต่อพฤติกรรมผู้บริโภคของห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลในเขตกรุงเทพมหานครไม่สอดคล้องกับผล

การศึกษาของคมสัน วัฒนทัฬ (2549) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชน ในอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี ผลการศึกษาพบว่า การได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัย ไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลงานวิจัยไปใช้

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่าประชาชนในจังหวัดสตูลมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยอยู่ในระดับปานกลาง กระทรวงสาธารณสุขนับว่าเป็นหน่วยงานหลักที่มีบทบาทหน้าที่ในการดูแลสุขภาพของประชาชนจึงควรมีข้อเสนอแนะดังนี้

ควรมีการส่งเสริม สนับสนุนให้ความรู้กับประชาชนในระดับพื้นที่ให้มาก ๆ โดยมีการจัดรณรงค์เกี่ยวกับการบริโภคอาหารปลอดภัย การจัดนิทรรศการที่โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพระดับตำบลและให้ความรู้กับประชาชนในขณะเยี่ยมบ้าน โดยเน้นเกี่ยวกับการบริโภคอาหารปลอดภัย ด้านการเลือกซื้ออาหาร การประกอบอาหารและการรับประทานอาหาร

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ประชาชนในจังหวัดสตูลได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุขเป็นส่วนใหญ่จึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

ควรให้เจ้าหน้าที่สาธารณสุขได้ให้ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการบริโภคอาหารปลอดภัยแก่ผู้มารับบริการในคลินิกต่าง ๆ ในเรื่อง การเลือกซื้ออาหาร การประกอบอาหารและการรับประทานอาหารเพื่อให้ประชาชนมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารที่ปลอดภัย

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่าประชาชนในจังหวัดสตูลได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยอยู่ในระดับปานกลางและการรับรู้ข้อมูลข่าวสารมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับต่ำกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารด้านการประกอบอาหารและการรับประทานอาหารและในส่วนระดับการศึกษาอาชีพ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยจึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ควรจัดอบรมเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับการบริโภคอาหารปลอดภัยด้านการประกอบอาหารและการรับประทานอาหารให้กับกลุ่มอาชีพเกษตรกรเนื่องจากมีการรับรู้ข่าวสารน้อย และให้ความรู้แก่อาสาสมัครสาธารณสุข (อสม.) เพื่อจะได้ไปถ่ายทอดข่าวสาร และให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเลือกบริโภคอาหารปลอดภัยได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

2. ควรให้ความรู้กับสถานศึกษาในพื้นที่อย่างทั่วถึง เพื่อให้ประชาชนมีความรู้ ความเข้าใจ ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการบริโภคอาหารปลอดภัย และที่สำคัญจะทำให้ประชาชนมีพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัย

3. ควรมีการกระตุ้นให้ประชาชนมีการตื่นตัวในการเลือกบริโภคอาหารที่ปลอดภัย และควรมีการให้คำแนะนำ คำปรึกษา และแนวทางแก้ไขต่ออุปสรรคในการเลือกบริโภคอาหารปลอดภัย

4. หน่วยงานในระดับจังหวัด ได้แก่ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ควรกำหนดเป็นนโยบายตัวชี้วัดในการดำเนินงานสุขภาพและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยที่ถูกต้องเหมาะสม จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ประชาชนในจังหวัดสตูลได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยจากสื่อมวลชน ได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ แผ่นพับ/แผ่นปลิว โปสเตอร์และหนังสือพิมพ์เป็นส่วนใหญ่ จึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

หน่วยงานกระทรวงสาธารณสุขและหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ควรมีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาหารปลอดภัยโดยเน้นเกี่ยวกับการบริโภคอาหารปลอดภัย ด้านการเลือกซื้ออาหาร การประกอบอาหารและการรับประทานอาหารผ่านทางสื่อต่าง ๆ ให้มากขึ้น โดยเฉพาะผ่านทาง โทรทัศน์ วิทยุ แผ่นพับ/แผ่นปลิว โปสเตอร์และหนังสือพิมพ์

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษารูปแบบการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพต่อการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชน
2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการประกอบอาหาร การรับประทานอาหารปลอดภัย ของประชาชนในจังหวัดสตูล
3. ควรมีการศึกษาความต้องการ การสื่อสารการบริโภคอาหารปลอดภัยของประชาชนในจังหวัดสตูล